

Iehova salută cu bucurie pe Fiul Său

„Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»” (Psalm 2.7).

În Noul Testament citim despre Fiul Tatălui, în Vechiul Testament citim despre Fiul lui Iehova. „Tatăl” este numele divin la care pe prim plan stă dragostea lui Dumnezeu; numele „Iehova” stă în legătură cu căile de guvernare ale lui Dumnezeu asupra lumii prin poporul Israel. Vrem să ne preocupăm pe scurt cu această diferență în prezentarea Fiului, și ne referim în mod deosebit la Psalmul 2.

Comunicările lui Dumnezeu date oamenilor la început nu cuprindeau încă nici o informație despre faptul că Dumnezeu este dragoste. Zilele Vechiului Testament – în mod deosebit acelea de sub Lege – au fost o perioadă de probă, în care Dumnezeu S-a făcut cunoscut ca Domnitor peste poporul Său, Israel. „*Plinătatea timpului*” nu venise încă pentru Dumnezeu, ca să trimită pe Fiul Său, singurul prin care Numele Tatălui putea fi revelat pe pământ.

Dar în acele zile de demult prorocii îmbărbătau inimile celor evlavioși cu privire la „bunurile viitoare”. Ei vesteau planurile de viitor ale lui Dumnezeu referitoare la binecuvântarea pământului, pe care încă domnea păcatul și urmările lui, arătând mai dinainte introducerea unei Împărății mondiale a dreptății și a păcii. Mai mult chiar, acești proroci au spus mai dinainte că Mesia, sau Unsul, care va introduce acest regim de fericire pământească, va trebui mai întâi să sufere nespuse de mult, ca o pregătire pentru intrarea Sa în gloriile domniei Sale (1 Petru 1.11; Luca 24.25,27).

În prorociile de demult sunt numite multe titluri, care descriu gloriile împărătești diferite ale lui Mesia, Prințul, dar toate se leagă cu Acela al cărui Nume este „Fiul”. Planul veșnic al lui Dumnezeu, pe care El l-a alcătuit în Sine Însuși, a vrut să unească în Hristos administrarea atotcuprinzătoare a lucrurilor din cer și de pe pământ (Efeseni 1.9,10). Acest program de guvernare divin atotcuprinzător, care este revelat pe deplin în Noul Testament, a fost făcut cunoscut sfinților din zilele din vechime numai într-o schițare sumară.

Cu toate acestea: chiar dacă o învelitoare era peste prorociile mesianice, până în timpul când Hristos Însuși trebuia s-o îndepărteze, totuși Iehova a prezentat clar hotărârea Sa fermă cu privire la Fiul Său. Față de împotrivirea oamenilor auzim hotărârea solemnă a lui Iehova de a instala propriul Său Împărat în Sion, ca să supună pe împărații răzvrățiți ai pământului, și acest Regent uns trebuia să fie Fiul Său. Psalmul 2 exprimă acest adevăr.

Mărturia Duhului în Psalmul 2

Psalmul 2 ne dă o mărturie remarcabilă cu privire la filiațiunea Împăratului lui Iehova, care este destinat să domnească în Sion și să exercite domnia Sa până la marginile pământului. Am văzut că Fiul în Ioan capitolele 3, 5 și 17 este Vorbitorul, Cel care vorbește despre Sine Însuși. Pe nimeni altul nu dorim să-l ascultăm cu o bucurie mai mare și cu mai multă încredere! Nimeni nu este așa de competent ca El să vorbească despre Sine Însuși și despre adevărurile care se referă la Dumnezeire. Așa a vorbit El către farisei în Ioan 8.14: „*Chiar dacă Eu*

mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc.”

Dacă ne îndreptăm spre relatările de demult, care au fost scrise înainte de întruparea Sa ca Om, găsim cum Duhul lui Hristos a inspirat pe psalmist cu cuvintele: „*Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»”*” „Hotărârea”, care stă în legătură cu guvernarea lumii, este vestită de Vorbitor în cele două versete (versetul 8 și 9); însă în cuvintele citate Vorbitorul explică că (1) Iehova I se adresează prin cuvintele „Fiul Meu” și (2) că Iehova „astăzi L-a născut”.

Dacă vrem să lăsăm la o parte pentru un moment multe alte afirmații confirmative ale Sfintei Scripturi, din această relatare prețioasă învățăm un lucru: dacă lumea se împotrivesc lui Iehova, atunci El în preștiința Sa sau în previziunea Sa sau în realitatea Sa privește cu plăcere netulburată la Fiul Său și spune: „*Tu ești Fiul Meu*”. Iehova posedă în El mijlocul pentru glorificarea Numelui Său, atunci când El va exercita guvernarea dreaptă asupra vrăjmașilor Săi. În mod corespunzător Iehova a decis ca în „ziua” hotărâtă Fiul trebuia să fie „născut” pentru îndeplinirea acestor țeluri, cu o nuia de fier să zdrobească puterea popoarelor răzvrătite.

Unii afirmă că acest verset confirmă învățătura care afirmă că filiațiunea lui Hristos ar începe cu întruparea Sa ca Om, ca și cum cuvintele „*Tu ești Fiul Meu*” nu ar putea avea o aplicare retroactivă. Însă în Geneza 49.3 avem un exemplu despre o afirmație asemănătoare cu caracter retroactiv. Scurt timp înainte de moartea sa Iacov privește profetic istoria familiei sale și spune lui Ruben: „*Întâiul meu născut ești tu*”. Însă Ruben a stat deja mulți în această relație cu Iacov. În acest caz desigur cuvintele tatălui nu puteau să însemne că el i-a acordat dreptul de întâi născut în momentul vorbirii sale. Dacă aceasta evident nu este valabil în cazul din Geneza 49.3, de ce se spune atunci că în Psalmul 2.7 trebuie să fie așa?

Cât de importantă este învățătura acestei secțiuni profetice se poate aprecia prin faptul că ea este citată nu mai puțin de trei ori în Noul Testament ca mărturie pentru filiațiunea Celui trimis de Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.33; Evrei 1.5; 5.5). De aceea este bine să se cerceteze foarte atent însemnătatea acestui loc, mai întâi căutând să aflăm care este subiectul sau tema acestui Psalm, prezentată în versetul 7, și ce lumină aruncă contextul asupra acestui verset.

Tema Psalmului 2

Înțelegem imediat că atmosfera Psalmului 2 se deosebește în totalitate de atmosfera celei de-a patra evanghelie. În evanghelia după Ioan totul respiră dragostea și gloria lui Dumnezeu, prezentate de Fiul într-o lume a morții și întunericului; la David însă mânia lui Dumnezeu și judecata Sa necruțătoare asupra împotrivorilor deținători ai puterii pe pământ este încredințată Fiului. La Ioan avem har și adevăr, la David mânie și judecată.

În ambele locuri vedem pe Dumnezeu acționând prin Fiul, și în fiecare loc ne este prezentat Fiul în caracterul care corespunde temei secțiunii respective. Evanghelia Noului Testament ne prezintă pe Fiul, care a fost dat ca să reveleze lumii dragostea lui Dumnezeu și de asemenea dragostea Tatălui pentru aceia care primesc pe Fiul Său. În psalmul Vechiului Testament Fiul ne este prezentat ca Acela care exercită judecata lui Dumnezeu asupra lumii, care stă în răzvrătire vizibilă împotriva lui Iehova și a Unsului Său.

Atât în revelațiile de demult cât și în cele mai de curând Fiul pășește în cercul de influență al păcatului omului; însă în timp ce în revelațiile mai de curând întunericul și răutatea omului sunt întâmpinate în har prin șarpele de aramă (Ioan 3), în revelațiile mai vechi ura omului împotriva lui Dumnezeu este biruită cu nuiua de fier a dreptății (Psalm 2).

Tema Psalmului al doilea este deci supunerea vrăjmașiei omenești împotriva lui Iehova și a Unsului Său prin judecățile copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu. În legătură cu acest plan de domnie se exprimă și faptul că acest Unul, pe care Iehova Îl salută cu bucurie ca Fiu al Său, va lua în posesiune tot pământul și împotrivorii Domnului vor fi nimicți. Fiul este văzut aici pe Tronul lui Iehova, nu în sânul Tatălui, așa cum El ne este prezentat în evanghelia a patra.

Structura Psalmului 2

Acest psalm se poate ușor împărți corespunzător temei sale în patru părți, fiecare cu trei versete; acestea sunt:

1. Planurile lumii împotriva lui Iehova (versetele 1-3)
2. Bătaia de joc a lui Adonai față de atacurile omenești (versetele 4-6)
3. Hotărârea lui Iehova cu privire la domnia mondială a Fiului Său (versetele 7-9)
4. Avertizarea de a săruta pe Fiul înainte de a veni judecata (versetele 10-12).

Alianța lumii

Prima secțiune (versetele 1-3) prezice alianța dintre Israel¹ și națiuni, care se împotrivesc cu obrăznicie drepturilor lui Iehova și ale Unsului Său. Hotărârea comună a puterilor pământești este îndreptată spre a le rupe legăturile și să arunce departe funiile Lor. Această prorocie s-a împlinit în unirea iudeilor cu națiunile ca să răstignească pe Mesia, Unsul lui Iehova; ea a fost citată apoi și în rugăciunea apostolilor către Domnul (Faptele Apostolilor 4.24-28). Alianța nenorocită împotriva lui Iehova și a Hristosului Său, care este prorocită în psalmul acesta, va mai avea o împlinire în viitoarea alianță, care va avea loc între iudeii răzvrățiți și căpetenia celui de-al patrulea imperiu mondial reinstaurat (Apocalipsa 13).

Împăratul pe muntele Sion

2. Această alianță statală a puterilor mondiale, care va respinge orice fel de fidelitate față de Iehova și Hristosul Său, va fi privită cu dispreț (versetele 4-6) de Adonai (titlul lui Iehova ca „*Domn al întregului pământ*”). El le va vorbi în mânia Sa din cer (vezi Evrei 12.24,26); în prezența vrăjmașiei lor organizate împotriva lui Iehova și a Unsului Său, El va așeza pe Împăratul Său pe Sion, muntele Său sfânt. Sfaturile puterii omenești și înțelepciunea lor vor fi în felul acesta nimicite; „*sfatul bine hotărât și cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.23) se vor împlini, în ciuda răzvrătirii generale a oamenilor împotriva Lui și a Hristosului Său: și anume atât în coborârea cât și în înălțarea Împăratului de către Iehova.

¹ Trebuie să observăm că Israel în acest Psalm este privit ca și cum ar aparține celorlalte națiuni și nu în despărțirea pe care Iehova a rânduit-o pentru el. Stările sunt caracterizate printr-o totală dezordine morală. Poporul ales este privit ca „Lo-Ammi” (Osea 1.9). Iehova nu mai zice „**Fiul Meu este Israel**” (Exod 4.22; Osea 11.1; Matei 2.15). Fiul veșnic ocupă locul lui Israel pe pământ atât ca Fiu cât și ca slujitor (Isaia 42).

Filiațiunea și nașterea

3. În secțiunea a treia (versetele 7-9) Duhul Sfânt ne face cunoscut hotărârile care au fost luate, ca să zicem așa, în cabinetul Dumnezeirii cu privire la răutatea mondială a omului. Fiul vestește hotărârea luată pentru înăbușirea răzvrătiților. Nu este atașată nici o dată acestui decret. Noi nici nu trebuie să întrebăm când și unde va avea loc. Factorii finali legați de timp și loc nu se potrivesc hotărârilor lui Dumnezeu formulate în veșnicie; El le revelează oamenilor atunci când Îi place Lui: Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute de la începutul lumii toate lucrările Sale. Este vreun loc în Scriptură care pune la îndoială faptul că această afirmație a fost adresată Fiului „*înainte de întemeierea lumii*”? Nu a auzit Fiul aceste cuvinte înainte ca ele să fie comunicate lui David prin Duhul prorociei?

Oricând ar fi fost făcută cunoscut această hotărâre, Fiul exprimă conținutul ei în cuvintele lui Iehova, care au fost adresate Lui direct. În primul rând demnitatea și competența Persoanei, la care se referă hotărârea, sunt exprimate în Numele ei: „*Tu ești Fiul Meu*”. Fiul este Numele Aceluia care a fost hotărât să exercite judecata pe pământ. Întotdeauna râvna primordială a Duhului Sfânt este de a nu permite să se nască impresia că slava Fiului ar fi diminuată prin slujba pe care El a făcut-o de bună voie.

Când Domnul Isus în revelația Noului Testament stă pregătit „*să judece și să facă război*”, în mod asemănător în mijlocul descrierii multelor Sale glorii în guvernare se relatează: „*Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”*” (Apocalipsa 19.13). Activitatea Lui de mijlocire nu trebuie în nici un caz să acopere ce este El potrivit Ființei Sale; cu totul neașteptat Duhul Sfânt amintește inimilor noastre de gloria personală a Fiului, când în versetul 15 El va călca în picioare „*teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic*”.

Pe primul plan al „hotărârii” stă deci confirmarea solemnă a filiațiunii, pe care Iehova Însuși o dă Fiului – recunoașterea Fiului ca fiind Interpretul planurilor lui Iehova și Înfăptuitorul voii Sale cu privire la guvernarea pământului.

În al doilea rând: în fraza următoare trecem de la veșnicie în timp, căci „*astăzi*” (sau „*ziua*”) este o unitate de măsură a timpului și nu a veșniciei: „*astăzi Te-am născut*”. Fără îndoială avem aici întruparea ca Om a Fiului. Descrierea din Vechiul Testament este în armonie cu cea din Noul Testament: „*Cuvântul a devenit carne*”, „*Fiul, născut dintr-o femeie*”; „*Sfântul, care Se va naște, va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”.

Dacă punem înaintea noastră cele două fraze în ordinea lor („*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*”), conținutul lor comun pare să fie că Acela, pe care Iehova în veșnicia nesfârșită L-a numit Fiul Său, a rămas în această relație de Fiu atunci când El a fost născut de El în timp: Fiul a devenit carne (trup), dar El a păstrat tot ce era dintotdeauna ca Fiu în Dumnezeire. Dacă aceasta nu ar fi adevărul, nu ar fi atunci ordinea propozițiilor inversă? Dacă El ar fi devenit Fiu abia prin întruparea Sa ca Om, nu ar fi fost nașterea salutată în a înaintea Fiului? Ordinea prezentată aici este deosebit de importantă.

Realmente, adevărul deplin și frumusețea deplină, cu care Fiul Însuși face cunoscut această hotărâre a cerului referitoare la pământul răzvrătit, și-ar pierde total valoarea, dacă nu am lua în considerație fiecare etapă a ei.

1. Mai întâi trebuie să dăm atenție bucuriei profunde a lui Iehova, cum El privește pe Fiul în plinătatea și desăvârșirea Lui neschimbătoare: „*Tu ești Fiul Meu*”: El era desfătarea Lui nespuse de mare; El era Acela pe care El Se putea baza absolut, „*Tovarășul*” Său din

veșnicie (Zaharia 13.7). Această expresie a bucuriei și a prețuirii din partea lui Iehova pentru Fiul Său este fundamentul a ceea ce urmează cu privire la guvernarea divină a lumii.

Expunerea de idei în versetul 7 pare să corespundă multor alte versete din Psalmi, cu toate că în astfel de cazuri în mod obișnuit vorbitorul este un sfânt evlavios. De exemplu în Psalmul 63.1 psalmistul strigă: „*Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu*”; el se gândește în credință la puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Îmbărbătat prin această privire a credinței, el poate spune: „*Te voi căuta în zori de zi*”. Dorința lui de a căuta pe Dumnezeu a luat naștere pe baza a ceea ce Dumnezeu însemna deja pentru el.

2. Și aici în versetul 7 succesiunea este aceea, că propoziția secundară (nașterea Sa) ia naștere pe baza primei propoziții (filiațiunea Sa). Deoarece El era Fiul, El era capabil să biruie toată răutatea oamenilor și să introducă gloria lui Iehova. În acest scop El a fost „*născut*” în ziua (sau la timpul) hotărât; „*astăzi Te-am născut*”. Mai mult chiar, Binecuvântatul a rămas Fiu și atunci când El S-a întrupat; aceasta a confirmat-o glasul din cer nu numai o singură dată, ci de două ori chiar (Matei 3.17; 17.5). Acest glas a confirmat la Iordan și pe Muntele transfigurării filiațiunea Sa după întruparea Sa ca Om, tot așa cum Psalmul 2 ne dă mărturia divină a filiațiunii Sale înainte de întruparea Sa ca Om. Iehova vorbește Fiului Său în Psalmul 2 tot așa cum el a făcut-o față de robul Său în Isaia 49.

Să tăgăduiești filiațiunea Domnului nostru preaiubit înainte de întruparea Sa, este ca și cum ai închide voletele revelației, care ne oferă o privire în gloria Sa din veșnicia trecută. Dar „*nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură*” (2 Petru 1.20), și dacă păstrăm înaintea ochilor revelarea Dumnezeirii absolute a Fiului, așa cum ea este vestită în alte locuri din Scriptură, atunci credem că adevărul, care ne este făcut cunoscut de această parte a psalmului, este în concordanță cu faptul că Vorbitorul nu a început să fie Fiu în momentul întrupării Sale ca Om, ci că filiațiunea Sa a continuat să existe nediminuată și în smerirea Sa. Dumnezeu fie preamărit, filiațiunea veșnică era adevărată la început, ea este adevărată acum și va fi totdeauna adevărată. Fiul este Numele revelat, care exprimă nu numai slujba Sa de mijlocitor între Dumnezeu și oameni, ci și Ființa Sa și natura Sa în cadrul Dumnezeirii.

Nașterea este legată în Scriptură cu întruparea Fiului ca Om, dar nu este niciodată aplicată la Duhul Sfânt, care nu „a devenit carne”. Mult numita expresie „nașterea veșnică” cu privire la Fiul nu are nici o bază în Scriptură, căci cum s-ar putea deduce Dumnezeirea Fiului din altcineva? Sau cum s-ar putea da mai departe filiațiunea veșnică prin naștere? Dar deoarece El era Fiul din toată veșnicia, El a putut, atunci când a fost născut din fecioara Maria, fi numit Fiu al Celui Preaînalt (Luca 1.32).

Nașterea în psalmul acesta arată felul în care Fiul lui Iehova a fost introdus în lumea aceasta, Cel care a venit ca Împăratul de drept în Sion, ca să ia în posesiune marginile pământului. Unsul lui Iehova trebuia să fie Fiul lui David și Domnul lui David. Însă chiar și atunci când Domnul Isus a întrebat pe farisei: „*Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?*” (Matei 22.42), nimeni nu a avut credința să se refere la cuvintele lui Iehova adresate Lui în acest psalm („*Tu ești Fiul Meu*”). Filiațiunea Sa și smerirea Sa a provocat ura lor, nu adorarea lor; urmarea a fost, că ochii lor au fost orbiți (Ioan 12.37,40).

Rugăminte

3. Iehova solicită pe Fiul Său să ceară lumea ca moștenire: „*Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire.*” (versetul 8)

Ca răspuns la agitația tumultoasă a omenirii împotriva drepturilor Sale la intrarea în lume (versetele 1-3) urmează această solicitare cu hotărârea lui Iehova de a-I încredința Lui ca Uns al lui Iehova funcția autorității supreme asupra întregului pământ.

O comparare a acestor versete cu cuvintele Domnului adresate Tatălui (în Ioan 17.9) arată diferența deja amintită între cele două perioade, a dragostei și a dreptății, în legătură cu Fiul. În psalm stă lumea înaintea privirilor, în evanghelie stau aceia pe care Tatăl i-a dat „*din lume*” Fiului; căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu lumea trebuiau puse la o parte o perioadă de timp și după răstignirea lui Hristos și înălțarea Sa la cer trebuia vestită prin apostoli, în mod deosebit prin Pavel, chemarea cerească.

Drept urmare în momentul acesta Fiul nu face rugăminte din Psalmul 2. Inima Lui bate pentru aceia cărora El dorește să le facă cunoscută dragostea Tatălui. El spune: „*Eu Mă rog pentru ei. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi: tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu, și Eu sunt preamărit în ei*”. (Ioan 17.9,10).

Nu vrem să neglijăm să facem următoarele remarci cu privire la această rugăminte bogată în învățăminte:

„Rugăminte Fiului este cu privire la ucenici, nu la Israel și nici cu privire la națiuni, nu cu privire la țară și nici cu privire la pământ în general. Aici nu este vorba ca El să ia acum în posesiune pământul pentru domnie sau pentru binecuvântare: El este preocupat cu moștenirea împreună cu El și nu cu moștenirea ca atare. Așa cum ne învață Psalmul 2, Iehova va spune succesiv: *cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire.*”

Însă atunci Fiul va domni pe Muntele Său cel sfânt, pe Sion, în loc să fie lepădat pe pământ și luat în cer. În loc să păstreze familia lui Dumnezeu, care trece prin suferințe și poartă ocară Lui pe pământ și așteaptă slava cerească cu El, atunci El va nimici popoarele cu un sceptru de fier și le va sparge în bucăți ca pe un vas al olarului. Nu va fi intercalarea actuală a Evangheliei, ci ziua Împărăției în putere și slavă.

Aici Domnul Se roagă pentru ai Săi, pe care El i-a primit de la Tatăl ca dar prețios; deoarece El „*a fost stârpit și nu a avut nimic*” ei I-au fost făgăduiți pe pământ; și El Se roagă cu atât mai mult, cu cât ei aparțin Tatălui.

Ce bine este că acest cuvânt al Domnului dă ocazia unei remarci intercalate, care lasă să strălucească foarte multă lumină din slava Sa personală: „*tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu*”. Ar fi putut El ca Fiu al lui David, ca Mesia, să exprime această reciprocitate? Nu este ea evidentă numai pe baza faptului că El este Fiul veșnic, una cu Tatăl, că El și Tatăl posedau drepturile și interesele nu numai nelimitat, ci și împreună?” (Exposition of the Gospel of John, W. Kelly).

Avertismentul „sărutați pe Fiul”

4. În partea de încheiere (versetele 10-12) este dat un avertisment general împăraților și judecătorilor pământului cu privire la Iehova și Unsul Său, a cărui autoritate ei au disprețuit-o (versetele 1-3). Ei sunt avertizați: „*slujiți lui Iehova cu frică*” și „*sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie*”. „*A săruta*” înseamnă să se aducă omagiu Fiului ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor; așa a sărutat Samuel pe Saul, atunci când acesta a fost uns ca împărat peste Israel (1 Samuel 10.1), cu toate că era un profet, Samuel a recunoscut formal în felul acesta suveranitatea care a fost acordată fiului lui Chis.

Este remarcabil că în această parte a frazei în textul original se folosește un cuvânt neobișnuit pentru „fiu”. În versetul 7 se folosește cuvântul „ben” folosit frecvent în ebraică, dar în versetul 12 se spune „bar”. Ultimul este o formă aramaică sau caldeeană, pe care noi o regăsim netradusă în unele nume proprii din Noul Testament, cum ar fi Bar-Iona, Bartolomeu și altele. În Vechiul Testament cuvântul „bar” este tradus cu fiu în Ezra 5.1,2; 6.14 și Daniel 5.22.

Cu privire la exactitatea infailibilă a Scripturii în ceea ce privește iota și frântura de literă a ei (Matei 5.18), se pune întrebarea de ce în versetul 12 la apelarea națiunilor se folosește această expresie neobișnuită „bar”, în timp ce expresia obișnuită „ben” este folosită de Iehova, atunci când El în versetul 7 Se adresează Fiului Său. Schimbarea inspirată trebuie să fie determinată de diferența importantă între cele două expresii. Explicarea pare să fie, că „ben” exprimă exact ce este Fiul în ochii lui Iehova în gloria întregii Sale Ființe, în timp ce „bar” exprimă filiațiunea Sa cu o exactitate așa cum ea va fi văzută de lume când El ca Fiu al Omului va apărea în gloria Împărăției Sale.

Atunci când noi găsim în alt loc cuvântul „bar” cu referire la Domnul ca Domnitor peste națiuni, atunci avem confirmarea acestei interpretări. Și efectiv găsim folosit așa în prorocia lui Daniel care se referă la Împărăția mesianică, care în cele din urmă va apărea în locul celor patru împărății mari ale națiunilor. Prorocul vede cum Fiul Omului vine la Cel îmbătrânit de zile și primește o Împărăție veșnică peste toate popoarele, și „bar” este cuvântul folosit pentru Fiu în secțiunea care descrie ce a văzut Daniel (Daniel 7.13,14). Deoarece subiectul prorociei coincide cu cel al psalmului, folosirea cuvântului „bar” în cele două locuri din Scriptură are o importanță foarte mare.

Noi găsim cuvântul încă o dată în cartea Daniel. Acela, Cel care umbla împreună cu cei trei evrei în cuptorul aprins, este descris prin „*asemenea unui fiu de dumnezei*” (Daniel 3.25). Și aici este cuvântul „bar”, care a fost tradus prin „fiu”². În toate cele trei cazuri cuvântul deosebit „bar” se întâlnește în legătură cu timpurile hegemoniei națiunilor. Cât de potrivit sună atunci această avertizare serioasă adresată popoarelor, „*Sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră!*” Căci atunci când Fiul Omului va veni în slava Sa, toate națiunile vor fi adunate înaintea Tronului Său de slavă pentru judecată (Matei 25.31-46). Și cine va scăpa, „*când mânia Lui este gata să se aprindă*”?

Deci în acest Psalm noi găsim o mărturie a lui Iehova despre filiațiunea absolută a Aceluia care a fost născut în timp, pentru ca El ca Fiu al Omului să moștenească pământul, ca să bată

² Folosirea cuvântului „bar” în locul acesta pentru fiu este cu atât mai remarcabilă cu cât în alte locuri, unde se întâlnește titlul de Fiu al Omului, ca în Psalmul 8.4 și 144.3 nu se folosește cuvântul „bar”, ci „ben”.

cu sceptrul de fier popoarele răzvrătite și să binecuvânteze pe toți aceia care și-au pus încrederea în El.

Isus mărit, Fiu al lui Dumnezeu!
Glorificat pe Tronul Tatălui Tău
Primit-ai ce Ți se cuvine.
Și-i sigur că-n curând vei reveni,
Puterea și slava Te vor însoți,
Când ceru-ntreg deschide-se-va pentru Tine.
Și orice gură-atunci pe Tine „Domn” Te va numi,
Iar Dumnezeul Tău onoare și laudă va primi.

Mântuitor iubit, cin' poate-acuma prețui
Splendoarea care ziua Ta va însoți?
Ce mare-atunci Tu Te vei arăta,
Când pe nori luminoși vei reveni,
Iar ceata celor mântuiți Te va-nsoți,
Și-orice genunchi 'nainte Ta se va pleca!
Atunci vedea-va lumea maiestatea care Ți s-a dat,
La care Dumnezeul Tău Te-a înălțat.